

Löa-Bladet

LOKALNYHETER FRÅN LÖABYGDEN

NR 2 2021

Löafilmare på Grönland attackerad av isbjörn!

Lars-Øivind Knutsen på Larsbo, i Löa, har varit på äventyr i sommar. Ett äventyr som kunde ha slutat riktigt illa. Han och ett team gav sig iväg upp till Grönland för att filma valrossars födosök under vattnet men resan blev inte helt som de tänkt sig.

Filmteamet bodde i en stuga med djurlivet tätt inpå. Under en natt kom en isbjörn på besök och tog sig in genom ett fönster i rummet där Lars-Øivind sov. Han hade

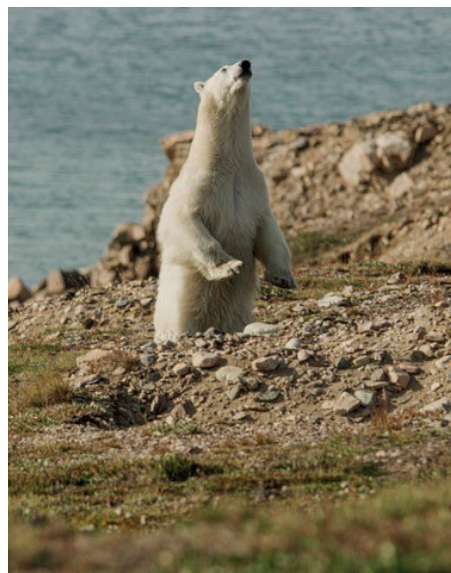
lämnat en glipa i fönstret för att få in lite luft och det måste ha väckt björnens intresse och nyfikenhet. Lars-Øivind vaknade av ett brak när björnen stack in sitt huvud och välte en lampa vid sängen.

Fast i björnens käft

I ett försök att värja sig mot björnen med hjälp av händerna fick björnen ett grepp om Lars-Øivinds tumme. Att ta sig loss var inte möjligt och han skrek.

– Det kändes som en evighet att sitta fast i björnens gap, säger Lars-Øivind.

Hans kollegor vaknade av tumletet och försökte få ett grepp om situationen, var kom ljuden ifrån? Alla skrek och förstod att nu är det allvar. Med sin fria hand slog Lars-Øivind mot björnen och vännerna kom och försökte få bort björnen med tillhyggen.

(Forts på sid 3)

Nina Hedenius
prisad i ösregn

Sid 4

Stor publik
lockades
av hemligheter
och mysterium

Sid 5

Med grönskande
reningsverk
behövs ingen
slamtömning

Sid 6

Så krossades
Jonas röda dröm

Sid 8

Bygg-
verksamheten
är stor i Löa

Sid 10

30 meter brygga
på rymmen

Sista sidan

Ett blad till

Här kommer Löa-Bladet igen. Vad det är för nummer vet vi inte riktigt, det lär ju ha blivit en bit över hundra blad nu. Men när det fortsätter att hända roliga, fantastiska och spännande saker i den här byn, kan man inte bara sluta att berätta om det. Det är ju historieskrivning också. Löa byarkiv är inte helt digitaliserat än, Löa-Bladet hör till de handlingar som samlas där. Det dröjer inte många år tills det vi skriver idag blir intressant hembygdshistoria.

Förmodligen blir det väl så att alla arkiv blir till datorrum så småningom, där allt visas på skärmar och plattor och ingen orkar läsa gamla pappersdokument. Men så långt har vi inte hunnit i Löa än. Det positiva med datorer är att det skrivna inte behöver fylla ett visst utrymme. Antalet sidor i Löa-Bladet kan variera, men det måste ändå vara ett jämnt antal, en tom eller halvtom sida ser lite konstigt ut. När materialet inte är helt sidanpassat gäller det: Ska vi dra ihop till 10 sidor eller försöka utöka till 12? Minska på text och bilder eller bubbla på med onödigt snack och göra bilderna större?

Riktigt var vi hamnar i det här numret är inte klart ännu. Så ni får ursäkta om det blir lite bubbel och/eller mindre elegant layout. Tyvärr kan vi ju också i år skriva om en massa saker som inte har hänt. Ingen Löafest, ingen båtkarneval, nostalgidag, pubafton, Löiad eller annat som ställts in i virustider.

Men Hemligheter blev det ju ändå och Kulturarvsdag kommer det bli vid hyttan, söndagen den 12 september. Osäkert om alla hunnit få Löa-Bladet till dess, men har ni det kan ni läsa mer om dagen här nedan.

10 september 2021

Kulturarvsdagen vid Löa Hytta firas den 12 september 2021 10.00 – 16.30

Kulturarvsdagen anordnas av Riksantikvarieämbetet i samarbete med Sveriges hembygdsförbund och Arbetsam. Temat "Kulturarv för alla" ska bidra till att synliggöra den breda palett av kulturarv och människor, som finns i dagens Sverige. Löa hyttelag inbjuder därför till guidade visningar av hyttan varje heltimme mellan 10.00 och 15.00 till rabatterat pris 30 kr/vuxen person

En dag då världen mörknade

För 20 år sedan vi den här tiden var, precis som nu, ett nytt nummer av Löa-Bladet på gång. Det gällde att dokumentera den gångna sommaren, som utan virus och pandemi varit fylld av traditionella sommaraktiviteter som midsommarfirande, Löafest, laxfiske i kvarndammen, bollrace, spelmansstämma i hyttan med mera.

"Men mitt i vår strävan att försöka finna några synonymer till solsken, trevligheter, roligt och andra ord som vi ständigt får lov att använda när vi ska berätta om sommaren i Löa, så försvåras plötsligt världen. Vi blir inte direkt drabbade här, men via den numera supersnabba nyhetsförmedlingen världen över sitter vi i våra bergsmansgårdar och timrade stugor även här i lilla Löa och ser hur de två tornen i World Trade Center i New York brinner och rasar ihop inför våra ögon, sedan två kapade flygplan avsiktligt flugits rakt in i dem. I våra TV-apparater ser vi världens chockade statsmän tala omväxlande med filmbilder som tycks hämtade från en katastroffilm. Men detta är inte film, det är faktisk, men obegriplig verklighet. Tusentals människor befaras ha dödats, men än finns inga exakta uppgifter om det. Inte heller vem eller vilka som ligger bakom dådet. Vad detta kommer att få för följder för världen i övrigt vet vi inte heller."

Så skrev vi i Löa-Bladet den 11 september 2001. Vi fortsatte att fylla bladet med sommarens aktiviteter och nyheter. En hyttfest med Jeopardy och trestegstävling, att Löiaden slog rekord, att Löas ungdomar fått en fritidsgård i Bygdegården, att Löa friskola inledde sitt nionde år med en maskerad med Astrid Lindgren som tema, att flera familjer flyttat till Löa och att rostugnens pipa blivit omsedd och ommurad. Vi skrev om det, men insåg samtidigt att det knappast var något av det som skulle bli mest ihågkommet från denna dag.

Husbilsparkeringen

vid hyttan är fortsatt mycket populär. En lugn och trevlig plats i mysig miljö, som lockar såväl inhemska som utländska turister. Och så är det ju så billigt, påpekar en del. I år (från 1 januari till 31 augusti) har 373 husbilar eller husvagnar betalat för att få övernatta på denna trevliga plats. Till fromma för Löa Hyttelag och Sportklubben

Löa-Bladet

– en tidning för Löa med omnejd
Utgiven av Löa Hembygdsförening

ISSN 2003-1262

Redaktion:

Stina Gottliebsson, Björknäs, 302 55 el 070 676 09 07

stina.gottliebsson@telia.com

Susanne Forsberg, Norrby, 070 473 17 27

norrby.sf@gmail.com

Line Åby Hedenius, 070 281 07 00

linehedenius@hotmail.com

Med krympande isar lockas björnar av tumme istället för säl

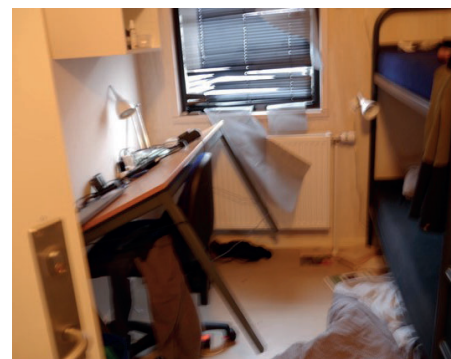
(Forts fr sid 1) Till sist fick de iväg björnen med en signalpistol. Lars-Øivind flögs till Island för vård och omplåstrad valde han sedan att återvända till Grönland och fortsätta med projektet. Isbjörnen visade sig vara påstridig och återvände till stugan ett flertal tillfällen där han la sina stora labbar mot fönstren på huset, någon mer attack blev det lyckligtvis inte.

Ovanligt med isbjörnar på land

Klimatförändringen har lett till att isarna på Grönland krymper, förklarar Lars-Øivind. Isarna är platsen där björnarna jagar

säl och när de krymper kan björnar vara kvar på land där de söker efter föda. Vanligtvis brukar inte isbjörnar ses på land denna tid på året men nu såg filmteamet sju olika individer. Attacker på människor är ovanligt och troligen är det nyfikenhet och hunger som driver isbjörnar att försöka ta sig in i hus och det kan leda till en konfrontation mellan björn och människa.

Lars-Øivind klarade detta möte med isbjörnen med en skadad tumme, men det hade kunnat vara betydligt värre. Löa-Bladet pustar ut och förundras över vilka äventyrare som finns i byn.

Det kan bli lite stökigt när man har fått in en isbjörn i rummet.

Att sitta fast i en isbjörnskäft med tummen gör ont. Det vet Lars-Øivind. (Bilderna är arrangerad)

Om någon skulle fråga Lars-Øivind Knutsen hur han skadade sin vänsterhand kan han alldeles sanningsenligt säga att han blev biten av en isbjörn! Det är det inte många som kan.

Nina Hedenius fick hämta årets Dan Anderssonpris i samband med Luossafesten där Per Sörman sjöng och regnet sprutade.

Lågmäld agitator prisad av Dan Andersson

Ett trevligt och glädjande nytänkande. Det tycker Nina Hedenius själv om Dan Andersson Sällskapets beslut att ge henne Dan Anderssonpriset 2021. Priset har delats ut sedan 1963 och gått till vissångare, tonsättare, musiker, poeter, författare och journalister, men aldrig tidigare till en filmare.

Nina berättar för Löa-Bladet att hon sedan tidiga tonåren varit mycket förtjust i Dan Anderssons dikter och som boende i Löa sedan 1960-talet lever hon ju i den bergslagsmiljö som också var Dan Anderssons. Den miljö som hon också skildrat i sina filmer, som till exempel Gubben i Stugan på 1980-talet och nu senast Sång till Bergslagen.

Prisutdelning i Luossa

Det var i samband med avslutningen på årets Dan Anderssonvecka vid Luossastugan som priset delades ut. Dan Andersson Sällskapets ordförande, Jimmy Ginsby överlämnade blommor och diplom och en prischek på 20 000 kr och berättade att sällskapet inte hade behövt någon diskussion i år. Alla var helt överens om att ge Nina Hedenius priset med följande motivering:

Humlans vinglande flykt, kons idisslande och björkved som flammor upp i spisen. Allt det enkla, det som utgör var-

dagen, kan bli sprängfyllt berättarstoff i hennes filmer. Ett snöfall blir ett snötäcke, blir en snödriva och till sist en rännil frammanad av en oemotståndlig dagsmeja. Glesbygden blir en stillsam arena för tidens gladiatorer – Utveckling och Framsteg. Nina Hedenius är en lågmäld agitator som ristar runor när andra klottrar med sprayfärg.

Nina tackade hjärtligt och läste den dikt av Dan Andersson, som hon tycker bäst om.

Gässen flytta

När de gamla såren heta tära,
när din kind är vätt av ensamhetens gråt,
när att leva är att stenar bära
och din sång är sorg som vilsna tranors låt,

gå och drick en fläkt av höstens vindar,
se med mig mot bleka, blåa skyn!
Kom och stå med mig vid hagens grindar,
när de vilda gässen flyga över byn!

Tragisk död

Före prisutdelningen hade Per Sörman sjungit och spelat och berättat om Dan Andersson. Om hans liv här vid Luossa i Skattlösberg. Om hur han som ung åkte till USA, för att utröna möjligheterna för familjen att emigrera, vilket han dock inte fann som någon bra idé. Och om hans tragiska död, förgiftad av vätecyanid i ett hotellrum i Stockholm som hade röckts mot vägglöss, men inte blivit vädrat ordentlig. Mer sång och musik av den omtyckte diktaren blev det sedan av Jimmy Tingstedt.

Hemligheter och mysterium lockade stor publik till hyttan

Mysteriet med det gyllene ägget är löst!

Det var en gökunge som slutligen kläcktes ur det ständigt växande ägget - KoKo! - och fru von Spindeltand blev snuvad på förmögenheterna. En mycket god lösning tyckte alla barn, och säkert de vuxna också, som med spänning följde årets hemligheter i Löa hytta. Efter ett års uppehåll gick det ju att bjuda på en lekfull teatervandring i hyttan igen.

Publiken var nöjd och Eva Persson, ordförande i hembygdsföreningens teatersektion, är också mycket nöjd.

– Allt fungerade mycket väl, konstaterar hon, publiken kom, skådespelarna tyckte att det var roligt och budgeten höll. Med lite överskott dessutom.

Blev det ingenting förra året blev det mesta som vanligt igen i år. Manus till Mysteriet med det gyllene ägget skrev Helena Brusell redan till förra året. Janina Stoor var tillbaka som scenograf och Johan Wennman svarade som tidigare för ljud och ljus. Mira-Maja, luffaren och smeden fanns med också i år, om än med nya aktörer.

Berömande sms

Att publiken uppskattade sitt teaterbesök i

och Boel Kihlman. Ett mycket trevligt program, men lite knepigt för publiken ändå eftersom det regnade något så kolossalt! Det stilla strilandet som kom i början, gick inte över som man hoppades. Det blev bara värre och värre. De som varit kloka nog att ta med paraplyer och regnkläder kunde väl till en del skydda sig. Vi som inte hade det kunde till slut bara skratta åt ösregnet! Aldrig har man väl blivit så våt under en konsert!

Sune Jonsson-stipendiet

Nina Hedenius har mer priser att hämta. Hon kommer också att få Sune Jonsson-stipendiet i år. Ett pris som Sune Jonsson Sällskapet delat ut sedan 2001 för framstående dokumentärfotografiska gärningar i Sune Jonssons anda. Sune Jonsson (1930–2009) räknas som en av Sveriges verkligt betydande dokumentärfotografer och var särskilt verksam i Västerbotten. Nina kommer att resa till museet i Umeå senare i höst för att ta emot priset.

Löa har Eva fått belägg för genom ett sms från en för henne okänd familj, som med många lovord tackar för denna nya upplevelse.

Redan hemsidan får beröm. Den gick lätt att hitta och det var mycket smidigt att beställa biljetter. De små korta scenerna med goda skådespelare, var sedan perfekta för att engagera också barnen och hålla deras intresse vid liv under hela teatervandringen. 1000 tack från hela familjen!

Det enda som inte fick högsta beröm var parkeringsmöjligheterna.

– Men det är ju inte ert fel att folk inte kan parkera på ett vettigt sätt!

Jobbar på fortsättning

Alla de 2 300 besökarna skickade inte sms, men föreföll mycket nöjda ändå och teatersektionen kan konstatera att "hemlighetsmakeriet" blivit bättre för varje år.

Om det blir någon fortsättning nästa år är

Fru Spindeltant och hennes dotter Juliette blev mycket intresserade av det lilla guldägg som de fick höra talas om.

– Guld betyder förmögenhet, trodde fru von Spindeltand, som hon själv kallade sig, och ville gärna ta hand om ägget.

inte bestämt ännu.

– Men vi ska väl jobba på det, säger Eva Persson, det vore synd att lägga ner nu när det gått så bra.

Flera feriepraktiserande ungdomar från kommunen deltog som skådespelare i år. Men i gruppen aktiv personal runt omkring, som ju också behövs för att allt ska fungera, är det onekligen så att många får betraktas som 70+. Också de gör ett utmärkt jobb, men förhoppningen är förstas att någon förnyring ska kunna ske även i den gruppen.

Det gyllene ägget växte under hela föreställningen och när publiken till slut nådde utslagsplatsen – där det smälta järnet en gång rann ut ur masugnen – var det någon/något i ägget som ville ut. Smeden tillkallades för att hjälpa till med kläckningen och utfladdrade en gökunge!

Istället för en trekammarbrunn är det nu två jättestora tunnor, som på ett mycket miljövänligt sätt tar hand om Skogsforsens avlopp.

Vattenväxter istället för slamtömning

Ibland blir en rålös! Alldeles förundrad och imponerad över vilka fantastiska saker det finns här i världen. Saker som någon människa kommit på idén till, konstruerat och sett till att det fungerar. Som till exempel Skogsforsens ny avloppsreningsverk. En blir rålös!

Skogsforsens avlopp gick tidigare till en trekammarbrunn, som låg på VB Energis mark nere vid kraftstationen. Servitut fanns, så det stora problemet var inte att brunnen låg på en annans mark. Men avloppet fungerade inte något vidare bra och extra tömningar behövdes av och till.

Tunnor på nätet

Maria och Gunnar Frimodig började fundera över om det inte skulle finnas något bättre sätt att bli av med fastighetens avlopp. Maria gick, som man gör nuförtiden,

ut på nätet och började leta. Och visst finns det enskilda avloppsverk av lite olika slag, men det var först när hon kom till Alnarp Cleanwater, som hon blev riktigt intresserad och anropade Gunnar. Han fann också detta som en bra idé och efter en tid stod det två dunderstora plasttunnor på tomten.

Kommunalt tillstånd

Först hade de förstås begärt miljötillstånd från kommunen att få anlägga ett eget reningsverk. En man från Alnarp hade kommit och sett att Cleanwater skulle passa

utmärkt på den här tomten. Och de hade tagit kontakt med Håkan Bengtsson och med Bergslagens el, för att få hjälp med installationen. Håkan hade grävt för en liknande installation i Vasselhyttan, så han visste hur man gjorde och kom med stora grävmaskinen.

– Det är ju inte bara att gräva, säger Maria, det gäller ju att veta hur och var man ska gräva, så att inte det gamla avloppet, vattenledningar, elledningar eller något annat grävdes av. Bengtssons var jätteduktiga!

Vi får väl förmoda att Frimodigs betalt en del för sitt nya verk, men det låter ändå inte som det mest häpnadsväckande i projektet. Nu är alltså de stora tunnorna nergrävda och när grönska och blommor fått växa till sig, kommer man knappt att se dem och någon lukt, som avslöjar att man har ett reningsverk alldeles utanför köksfönstret ska inte uppstå.

Tunnorna grävdes förstås inte ner med en liten spade. Men med hjälp av Bäcktorparn's gräv och entreprenad gick det bra.

Trädgården vid Skogsforsen ser väl lite kal ut just nu, men Maria och Gunnar Frimodig kommer snart att se till att grönskan frodas både i och runt om det nya reningsverket. Vattenväxter med rotsystemet under vattnet överlever även på vintern och fortsätter att bryta ner slammet i avloppstunnan.

Slammet bryts ner

Vi ska inte här gå in på några exakta tekniska beskrivningar på detta bioreningsverk. Men den stora finessen är att slammet inte avskiljs, så att slambilen måste komma några gånger per år och tömma. Istället bryts slammet ner med hjälp av växter och mikroorganismer.

I den första tunnan samlas fastighetens allt avloppsvatten, svartvatten (från toa) såväl som gråvatten (övrigt avlopp) och den första nedbrytningen börjar här. En nivågivare och en pump för sedan kontinuerligt vattnet vidare till tunna nummer två, där den huvudsakliga reningen sker.

Mikroorganismer och växter i gott samarbete

Det är naturliga vattenväxter (som kan köpas från Alnarp) och en stor mängd mikroorganismer som samarbetar här. Växterna rotar sig i så kallade bioblock, med en mycket stor effektiv yta. Bioblocken och växternas rotsystem skapar en god uppväxtmiljö för mikroorganismerna, som kommer naturligt med växternas rötter samt med avloppsvattnet. Vattnet syrsätts med en luftpump och växterna mumsar begärligt i sig den näring som finns i tunnan.

Det på så sätt renade vattnet rinner därefter igenom en filterbädd av grus och kan utan skadlig miljöpåverkan återgå till naturen. I stort sett sköter allting sig själv och någon slambil ska aldrig mer behöva komma till Skogsforsen.

– Vi är så nöjda, säger Maria och Gunnar!

Det kan man nästan förstå.

Det blev inte som det var sagt men mycket bra ändå

Det strulade till sig. Paret som kom hem till Sverige från Nya Zeeland, blev inte det perfekta alternativet för Perssons Magasin, såsom Löa-Bladet skrev i förra numret. Det blev varken surdegsbröd eller nya zeeländsk glassmaskin och Eva och Carl-Eric fick det jobbigare än vad de hade tänkt. Men magasinet var i alla fall öppet från den 12 juni till den 15 augusti i sommar, såsom det var sagt och många besökare kom.

– Syskon och vänner ställde upp på ett fantastiskt sätt, berättar Eva Persson. Lelle Borrwall, Inger Rydberg och Petra Sjölander turades om att ansvara för kaféet och flera förtjänstfulla ungdomar har hjälpt till med bakning och servering. Jobbigast var det under Bergslagens Loppishelg i mitten av juli. Då var jag och Carl-Eric kaféidkare själva och det kom enormt mycket folk.

Jobbig sommar

Så det mesta blev ändå som vanligt med konsthantverk, loppis, galleri, gubbdagis, skattjakt, Signes matkällare, Evas trädgårdsbod och allt vad där är. Man blir trött bara man hör Eva berätta och visst erkänner hon att hon är lite matt så här i slutet av säsongen. Och all sylt och saft som hon

själv hade tänkt koka för Signes matkällare hanns väl inte riktigt med. (Signe var för övrigt gift med August, som tidigare ägde Juthemmanet.)

Men fortsättning följer

Kanske kan det bli ett par veckors vila, men den 4-5 september gäller det att stå på pass igen. Då går Matresan genom Örebro län och Perssons Magasin står med bland de 103 mathantverkare, krögare och entreprenörer i länet som har öppet då.

Julmarknad kan vi också hoppas på i år. Helgerna 13-14 och 20-21 november är kryssade i almanackan för det. Hembygdsföreningen kommer att finnas med som förut med lotteri och gissningstävling. God Jul!

Nöroddat och lokalproducerat är kännetecknen för det som säljs i Signes matkällare och Evas trädgårdsbod. Mycket är odlat och producerat av Eva Persson själv.

Jonas röda dröm krossades i hästtransporten

Jonas Åbys dröm gick i uppfyllelse förra året. Han fick möjlighet att skaffa den motorcykel, som han i många år hett hade åtrått. Det handlar inte om någon vanlig enkel Harley-Davidson. Ånej, då! Jonas dröm var en Ducati 1198 S. **Och den var röd.**

Redan när han som 16-åring tog körkort för lätt motorcykel, satte han upp som mål i livet att någon gång få äga en Ducati. Den är ju så fantastiskt snygg och har ett så speciellt motorljud. Den går så fantastiskt bra och har fantastiska bromsar.

På en bild Jonas visar ser det ut som om bakhjulet på hojen sitter löst. Det beror på att det är enkelsving, förklarar Jonas och så ska det vara. Dubbelsving är, kan man förstå, blaha, blaha.

För en icke motorkunnig LÖA-Blads-redaktör är fördelarna med en Ducati inte helt lätt att begripa. Men Jonas entusiasm inför detta fordon är inte att ta miste på.

– Det är ett entusiastfordon, erkänner han själv. Inte något man åker till och från jobbet med. Det är en italiensk skapelse, men stötdämparna och fjäderkomponenterna är tillverkade i Sverige. Det är mycket viktigt! Det är en superbike, en racerhoj, kanske mest ett tävlingsredskap. Fast Jonas har inte haft och har inga planer på att bli tävlingsförare.

– Jag har aldrig vågat prova att tävla, jag är rädd för att jag skulle bli fast i så fall.

Ingen storsäljare

Den första lätta motorcykeln följdes av något tyngre och ännu tyngre varianter. Åren gick och han blev pappa och kände att det för en tid fanns viktigare saker än motorcyklar att engagera sig i. Att det inte genast blev en Ducati hänger också ihop med att det inte är en hoj som man köper i närmaste cykelaffär. När den röda drömmen började anta mer verkliga former förra året fanns det tre (3) Ducati till salu i hela landet!

Jonas fick napp på en i Göteborg i september och fick skjuts av broder Zeb dit ner. En skön känsla, det kan man förstå, att sedan köra sitt nyförvärv hem till Bergslagen. Men det gällde förstås att hålla koll på högernäven. Ducatin svarar mycket snabbt på en enda liten extra vridning av gasreglaget. Röd och vacker ger inga extra

förmåner. En Ducati får inte gå snabbare på allmän väg än andra fordon. Vill Jonas köra fortare får han ta sig till Gelleråsen eller delta i någon av de racerdagarna Ducatiklubben arrangerar. Men det händer att han tar någon sväng genom LÖA också, bara för att visa upp den vackra designen och det fantastiska ljudet (för dem som märker det.)

Sonen Gustaf, 11 år, får vänta några år innan han kan köra själv, men han hänger gärna med pappa en tur, med lika snygg overall och tuff hjälm. Även Sofi följer med ibland, även om hon inte är lika entusiastisk som brorsan.

Stulen dröm

I början av juli i år tog drömmen slut. Jonas var på väg söderut, för att hjälpa en kompis med någon grävning, när polisen ringde.

– Äger du en röd Ducati 1198S, undrade polisen och Jonas rannsokade snabbt sitt minne. Hade han kört för fort någon gång någon stans? Men sedan insåg han att det kunde finnas en betydligt alvarliga-

Mer ett tävlingsredskap än ett fordon, menar Jonas Åby själv, men någon tävlingsförare vill han inte bli.

re anledning till polisens fråga.

– Är den stulen, har ni hittat den någon stans, undrade Jonas och så var det. Polisen hade just hejdat en stulen bil med en hästtransport med Jonas cykel i på släp! Det blev ingen grävning åt kompisens den dagen. Jonas fick istället hjälp att ta sig till platsen där cykeln hade hittats i förhoppningen att kunna köra hem den, men

Gustaf vill nog bra gärna köra Ducatin själv. Men än får han vänta några år.

fick snart klart för sig att drömmen inte var körbar längre.

Stöld skulle fixa skuld

Det skulle senare visa sig att två kompisar snott en bil i Örebro och kört till Södra Bergsgården, för att ta hand om en Ducati, som de visste fanns där. I och med att man behöver ha en registreringsskylt även på en motorcykel är det inte svårt för den som vill att se var ägaren bor, kommenterar Jonas.

I tingsrätten erkände en av grabbarna att han hade en skuld på 25 000 kr till en person, som han ville gottgöra med en Ducati. Tanken var att bara klippa av eventuell läskedja och köra iväg med superbiken. Så enkelt var det dock inte. Utan den speciella koden för tändningslåset gick cykeln inte att starta.

Inte lätt att simma ifrån polisen

Snabba nya planer blev att ta den hästtransport, som också fanns på Bergsgården, lasta in cykeln i den och dra iväg. Att hojen borde sättas fast på något sätt inne i transporten tänkte de aldrig på.

Färden gick av någon anledning via Gusselby och ut på väg 68, för vidare färd mot Lindesberg. Inte den bästa vägen för tjuvar skulle det visa sig.

Polisen fick span på den stulna bilen och följde efter. Strax före bron över Bottnån gled "hästekipaget" av vägen och höll så när på att fara vidare utför branten mot ån. Föraren fick dock hejd på bilen, tog sig ner till ån till fots, slängde sig i vattnet och tänkte simma över till andra sidan. Där kom dock en polis med hund till mötes, varför grabben vände och simmade tillbaka igen. Men han fann ingen frihet på den sidan heller.

Ny väntan på Ducatin

Tjuvarna, i alla fall den ena av dem, hade gjort sig skyldig till såväl narkotikabrott som stöld, olaglig körning och diverse annat och har en fängelsestraff på ett antal månader att vänta.

Jonas Åby väntar på sin röda dröm igen. Ducatin hade ju kastats omkring där inne i hästtransporten och blev rejält skadad på flera olika sätt. Italia Bike Center i Arboga har erbjudit sig att reparera den för 93600kr! Försäkringsbolaget kan tänka sig att köpa in den för 90 000 (minus 3 000 i självrisk). Jonas vill ha igen sin cykel i gott reparerat och körbart skick. Hur den historien slutar, återstår att se.

Må solen lysa över Löa Skola!

Löbos styrelse har beslutat att förse både skolans och Trollebos tak med solceller. Det blir en investering på närmare 700 000 kr, men med tanke på den nuvarande ganska höga elförbrukningen, får det ändå ses som en mycket god investering.

Och fler skolbarn blir det nog så småningom

Förhoppningen var att solcellerna skulle komma på plats under sommarlovet. Men eftersom även solcellsarbetar behöver semester har det inte hunnits med. Nu hoppas man istället på höstlovet. Trollebo får sina solceller först nästa år.

Tanken är dock att de takplacerade solkraftverken ska slås ihop till en enhet, som producerar ström till hela fastigheten.

Bergvärme?

Inom en inte alltför avlägsen framtid behöver också pelletsspannan i skolan bytas ut och tanken är att den då ska ersättas med en bergvärmepump. En investering på ca 500 000 kr. Men så länge den kommunala vattentäkten ligger kvar på skolgården, är det inte tillåtet att borra för bergvärme där. Som Löa-Bladet berättade i förra numret är ett nytt vattenverk på gång. Pumpar, vattenreservoarer och allt som behövs finns på plats, redo att ta emot vatten från Vasselhyttan. Men någon exakt tidsplan för när detta kan ske finns inte.

Cassandra Elvenäs och Henrik Andersson hör till dem som bidrar till byns fortlevnad.

Corona är tyvärr fortfarande en del av vår vardag, vilket gör det olämpligt att som vi brukar samla nyblivna föräldrar för en bild till bladet. Tack och lov föds det bybarn ändå!

Först ut i år var lilla Alva som föddes redan i januari. De lyckliga föräldrarna är Fanny Ardesjö och Martin Melin. Pontus Gunnarsson och Julia Karlsson blev föräldrar till en liten Lo i slutet av augusti.

Babysäsongen är inte över med dessa små, utan redan i oktober blir Cassandra Elvenäs och Henrik Andersson föräldrar och i slutet av året är det dags för Magnus Bergman och Sara Melin att bli en till familjen.

Gammal by med många nybyggen

Emma Siewert och Peter Järllhammar behöver fler hästplatser att hyra ut på Samuelsdal. Zacke Soudah hjälper till med bygget av det nya stallen.

Ännu ett nytt stall på Samuelsdal

För knappt två år sedan berättade vi i Löa-Bladet att det byggdes ett nytt stall på Samuelsdal. Det gamla sädesmagasinet fick ge plats för fyra rejäla hästboxar och en mindre ponnybox. Nu är det dags igen. Det behövs fler hästplatser och ett nytt stall håller på att byggas.

Det blir fem hästboxar i en helt ny stallbyggnad den här gången. Inte varmt och ombonat, för det ska det inte vara säger länsstyrelsen, utan ett kallstall. Emma Siewert och Peter Järllhammar vet säkert vad hästar behöver, men ska man få bygglov är det viktigt att länsstyrelsen får bestämma alla detaljer. Vilket material det ska vara, hur högt och långt det ska vara, hur stora mellanrum det ska vara mellan

stängerna i överkant på boxarna och annat sådant.

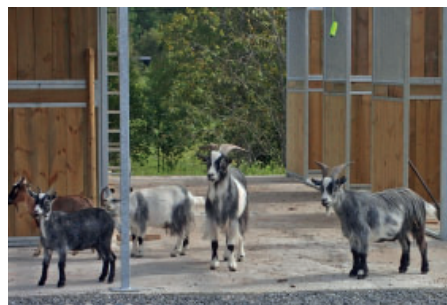
Det är väl inte helt fel att följa länsstyrelsens råd heller, för det ser ut att bli ett snyggt stall i alla fall. Zacharias Soudah hjälper till med bygget den här gången och det gör han säkert med särskilt intresse. Norra Gården har nyss fått två nya invånare i form av ridhästar. Hästar är ju numera vanligare än kor på de gamla bergsmansgårdarna.

Emma har köpt en ny häst från Belgien. Den står nu i Västerås, där en duktig tjej hjälper till och hopptränar honom. Det nya stallen kommer dock inte att ge plats för en egen större hästbesättning på Samuelsdal. Boxplatserna kommer istället att hyras ut till dräktiga ston i väntan på nedkomsten. Eller hästar som behöver rehabilitering av något slag. Hästägare över mest hela Sverige är intresserade av sådana platser. Här behövs inga annonser, de nya platserna är redan påtvingade.

Hopp om goda hoppare

En ny hoppbana finns numera också på gården. Emma tävlar inte själv, men kommer att se till att hästvärlden får tillgång till goda hoppare, uppfödda i Löa. Men hon är förstas också mån om att hästar hon säljer ska få det bra dit de kommer. Stoet Peacemaker, som har bedömts som Sveriges bästa hoppsto i sin åldersklass såldes för en tid sedan, men köptes strax tillbaka igen.

– Det var inte rätt sorts människor, säger Emma, men jag kunde sälja Peacemaker igen samma dag som hon kom tillbaka. Efterfrågan på goda hästar är stor.

Getterna tycker att det nya stallen ser bra ut.

Mor och dotter Margareta Gustafsson och Malin Anhede hjälps åt att förse Uddnäs med ännu ett hus.

Uddnäs växer

Det ligger i tiden att bygga, renovera och utföra projekt av olika slag. Löa är inget undantag och ytterligare ett nytt hus är under uppbyggnad på Uddnäs.

För ett antal år sedan byggdes Per Ols på gården som används för uthyrning och nu blir det ytterligare ett hus.

– Det är ett nytt sätt att bedriva gårdsverksamhet, säger Margareta Gustafsson som är ansvarig för projektet.

Att hyra ut hus och stugor har blivit vanligare och många, både svenskar och folk från utlandet, hyr gärna en stuga eller

ett torp i en vacker miljö under semestern.

Margaretas dotter Malin Anhede och hennes man Magnus är delaktiga i bygget och sköter mycket av det praktiska. De har kontakten med entreprenörer och arkitekter och ser till att projektet flyter på som det ska. Både Malin och Magnus har ett stort intresse för byggnation och det är viktigt att en ny byggnad på gården smälter in i miljön säger Malin. Huset har en yta på 130 m² sedan tillkommer en loftvåning och ett litet gästhus.

Huset ska användas för uthyrning för besökare och turister men även familjen använder husen när de är på besök. Kanske blir det en flytt till Löa för Malin och Magnus och deras barn, undrar Löa-Bladet. Nja, säger Malin, inte nu när barnen går i skolan och vi har vårt liv i Stockholm, men man vet aldrig i framtiden. Även om den yngre generation inte flyttar till gården än så är det ett imponerande bygge och roligt att det satsas på nya projekt i byn.

Älgjakten börjar officiellt den 8 oktober i år, men i Löa kommer jaktlagen att gå ut först den 11. Det är den andra

måndagen i oktober, vilket traditionellt är jaktens första dag här.

– Beskedet om startdatum kom lite sent, så vi håller på traditionen om några kanske redan planerat in tiden för årets jakt, säger Petter Larsson, som är ny ordförande i Löa Viltvårdsområde. Jakten pågår fram till fredagen i den veckan och har man inte skjutit fullt då görs nya försök varannan helg därefter. Löa-Bladet vill gärna utfärda en varning för att ge sig ut på skogspromenader i vecka 41, men Petter menar att alla har rätt att gå i skogen och jägarna får förstås inte skjuta på vad som helst eller vem som helst.

För att hålla älgstammen på en lagom nivå har det beräknats att det bör skjutas lika många älgar i år som förra året. Det betyder sex tjurar, fyra honddjur och tio kalvar. Det är som vanligt fem jaktlag som ska hjälpas åt med den avskjutningen, ett i Västra Löa, tre i Östra Löa och ett i Bångbro Östra. Petter Larsson beräknar att det blir ca 50 jägare, som deltar i årets jakt.

Thomas Sved och medhjälparen Magnus Engman lägger om taket på den gamla ladan, så att det ska hålla för moderna solceller.

Gammal lada blir festlokal och hotell

Nu byggs det i Åmundhagen igen. Den gamla ladan håller på att förvandlas till ett bebodigt hus med vacker dubbeldörr, veranda och snirkliga fönsteröverstycken. En liten "hotelldel" till höger och solceller på taket. Ladan från slutet av 1800-talet går en ny framtid till mötes.

– Det är tack vare pandemin, säger Thomas Sved, man måste ju företa sig någonting nu när man inte fått jobba.

Hobbybygge kallar han det också och visar stolt upp det stora rummet i ladan, där det ska få plats med större släktkalas och det lilla övernattningsrummet i "hotellet".

Mängder med redskap och grejer, som nu ligger i "matsalen", ska sedan flyttas över till garaget. Det är inte byggt än, men Thomas har i alla fall fått bygglov för ett sådant också. En praktisk hobby må man säga, en stunds hobbyverksamhet och så har man de hus man vill ha!

Fick lov att rivas

Det var för 20 år sedan som vi i Löa-Bladet skrev om nybygge i Åmundhagen förra gången. Då var det Birgit och Lennart Nilsson som ägde fastigheten. De hade jobbat i flera år med att försöka bevara den gamla torpstugan, samtidigt som den skulle bli praktisk och bekväm att bo i. Tomten hade avstyckats från Sandåsen 1876 och köptes tio år senare av skraddaren Per Gellerstedt. En del gamla Löabor kallar nog platsen för Stettens ännu.

Men Birgit och Lennart fick till slut ge upp. Det gick inte att få till något bekvämt pensionärsboende av den gamla timmerkåken. Den revs istället och ett

helt nytt hus byggdes. Det blev nästan dubbelt så stort som det gamla, men Nils-sons var ändå måna om att bygga i en stil som skulle smälta väl in i den gamla Bergslagsbyn. Sjukdom hindrade dock deras planer att bo här som pensionärer.

Fisk och gamla bilar

Thomas Sved och Ingridh Davidsson Sved tog över 2007. De hade en sommarstuga i Björnaboda utanför Storå och tvekade inte att flytta till Löa när de fick chansen. Bygemenskap, aktiva människor och föreningsliv lockade. Och så närheten till Norrsjön förstas. Fiske hör också till intressena. Och gamla bilar. Thomas hör till de aktiva när det gäller att arrangera Nostaligidagen i Löa med gamla fordon av olika slag. Fast den har ju inte kunnat bli av i år.

Thomas och Ingridh har haft en övernattningsvåning kvar i Stockholm, men nu är den såld. Upprustningen av den gamla ladan behövdes också för att få plats med mera grejer, som fått flytta till Löa nu. Att i möjligaste mån behålla en yttre gammaldags stil har varit målet också för det här bygget. Fast solceller på taket blir det ju. Det är praktiskt och bra och hör väl snart till det normala på hus i den gamla Bergslagsbyn.

Här låg bryggan innan den gav sig iväg till sydligare nejder:

Vassen hejdade den innan den gav sig ut i Sörsjön

Raska karlar lyckades koppla isär bryggans sektioner och få loss dem ur vassen.

Knepigare blev sedan att bogsera dem tillbaka i den strida strömmen.

Trettio meter bryggan på rymmen

Några förödande översvämningar har vi tackochlov inte haft i Löa i år. Katastrofer som i Gävle och i Tyskland har vi sluppit. Men regnet skapade en ganska hög vattennivå i ån ändå och i mitten av augusti blev det för mycket för den långa bryggan längs strandkanten vid minigolfbanan. Bryggan höjdes, förtöjningsstolparna orkade inte hålla fast den längre, så hela bryggan drog söderut.

Med tre sammankopplade sektioner är bryggan 30 meter lång och alla delar följde med på färden. Ingen tycks ha sett när långbryggan kom farande i ån och hur den klarade alla snirklingar vid Kävorna, för att till sist stranda i vasskanten strax innan ån flyter ut i Sörsjön.

Eric Gunnarsson såg hemifrån sig i Västra Löa något märkligt där i vassen i ån och gick för att kolla vad det var. Att det var hela bryggan uppifrån golfbanan hade

han inte räknat med. Men när han blev varse vad det var, tog han sig ett extra bad och såg till att förankra bryggan, så att den inte skulle fara vidare ut i Sörsjön.

Några dagar senare samlades de starka grabbarnas gäng, för att ta hand om rymlingen. Sektionerna kopplades loss från varandra och man fick jobba ett tag för att få ut dem från vassen. Sedan kom

Klas Eriksson med båten, för att bogsera tillbaka delarna norrut. Inte för att lägga bryggan på plats igen dock. Tanken var att lägga upp delarna för vinterförvaring strax bredvid reningsverket. Det blev en något vådlig färd för Anders Ericsson, som satt på bryggan i det starkt strömmande vattnet. Det stod snart klart att det inte gick att slutföra projektet den dagen.

Nej, korna har ingenting med den bortflutna bryggan att göra. Men det är ju en fin bild som Susanne Forsberg har tagit. Trevligt att se betande kor i Löa igen och så fylldes 12 sidor!